

Mūžībā aizgājis prāv. J. Romanovskis.

Negaidīta mūs ir pārsteigusi sēru vēsts, ka mūžībā aizgājis viens no mūsu dzimtenes un Archidiēcēzes centīgākiem priesteriem, Pustinas prāvests Jānis Romanovskis.

Sv. Raksti saka, ka cilvēka dienas ir Dieva zināšanā. Mēs nezinām ne dienas, ne stundas, kad Dievs mūs aicinās pie sevis. Un dienas nāk un aiziet, aizvedot līdz ar sevi vienu vai otru no mums dārgiem cilvēkiem, liekot mums atcerēties un padomāt par tiem mūžības vārtiem, pa kuriem mums visiem reiz jāiet un aiz kuriem mājā lielais aizkapa noslēpums un cilvēka mūžīgais liktenis...

Mūsu kristīgais pasaules uzskats mūs māca, ka mūsu tagadējā dzīve ir tikai ceļojums mājup, un nāve ir atgriešanās pie Dieva Viņa svētlaimīgā tuvumā un aplaimojošā mīlestībā. Izejot no šī viedokļa drausmīgais nāves engelis mums kristīgajiem kļūst par Dieva sūtītu atpestītāju engeli...

Un tomēr, brīžos, kad kādam no mūsu vidus pēc Dieva gribas ir jāšķiras un šī dzīve uz mūžiem jāatstāj, mēs jūtam cilvēcīgas sāpes, zaudējami no sava vidus dārgu un tuvu cilvēku. Sevišķi sāpīgi mums ir zaudēt priesteri, zaudēt cilvēku, kas savu dzīvi ir veltījis kā svētu upuri pie Dieva altāra par nemirstīgajām cilvēku dvēselēm...

Skumst tagad mūsu Archidiēcēze, zaudējusi vienu no saviem labākajiem priesteriem pašos viņa spēka gados, kad vēl tik daudz būtu varējis strādāt un kad plauja tik liela, bet strādnieku maz... Bet Plaujas Kungs tā ir gribējis...

Prāvests Jānis Romanovskis ir viens no mūsu jaunākās paaudzes priesteriem. Dzimis 1898. gada 15. februārī Daugavpils apr. Līvānu pag. 1914. g. sekmīgi beidzis Līvānu pilsētas skolu un, jūtot Dieva aicinājumu, neraudzīdamies uz pasaules kara radītām grūtībām un šķēršļiem, dodas uz Pēterpili, kur 1915. gadā iestājas Garīgajā

Seminārā, lai sagatavotos uz priesterību. Bet pēc trim gadiem studijas kara apstākļu dēļ nākas pārtraukt. Viņš tikko atgriezies dzimtenē, tūdaļ dodas uz Viļņu, kur turpina savas teoloģijas studijas 1918. un 1919. gadā. Kad V. E. Archibīkaps (toreiz Bīskaps) atjaunotajai Rīgas diēcēzei 1920. gadā nodibina savu Garīgo Semināru Aglonā, uz turieni no Viļņas pārnāk un

pabeidz studijas arī centīgais kleriks J. Romanovskis. 1922. g. 7. jūnijā Aglonas baznīcā no V. E. bīsk. Antonija rokām viņš pieņem priesterības svētību.

Jaunais priesteris darbojas vispirms kā vikārmācītājs un skolu kapelāns turpat Aglonā, tad Nautrēnos un Daugavpilī pie V. J. Marias (jaunās) baznīcas, jau pašā savas darbības sākumā iemantodams vispārēju cieņu un atzinību. Pēc tam vairākus gadus viņš darbojas par prāvestu jaun dibinātajā Augškalnes draudzē, kur dažu gadu laikā uzceļ skaistu baznīcu un noorganizē kārtīgu draudzes dzīvi. No 1933.

gada ir par prāvestu Pustīnē, kur visas draudzes iemīļots darbojas līdz pēdējam aikam. Kopš pag. gada V. E. Archibīkaps viņam uztic arī kaimiņu Ludvikovas draudzes apkopšanu.

Visur, kur vien Dieva griba un Archidiēcēzes Garīgā Vadība nozīmēja priesterim J. Romanovskim darba lauku, viņš pielika visas pūles, lai vestu viņam uzticētās dvēseles pie Dieva. Dieva gods un dvēseļu glābšana viņam stāvēja par visu augstāk.

Būdams ideāls garīdznieks un ārkārtīgi sirsnīgs cilvēks, nelaiķis bija arī nenogurstošs sabiedrīks darbinieks, kas ar padomu un priekšzīmi stāvēja savas draudzes priekšgalā arī sabiedriskā laukā. Sevišķi interesējās par tautsaimnieciskiem jautājumiem un ar savu gaišo optimismu gāja pāri visiem grūtiem apstākļiem, nodibinādams veselu rindu kooperatīvu Augškalnē, Aglonā, Rušonā, Pustīnā u. c., kā arī ilgus gadus darbodamies aprīņķa revīzijas un dažādās citās komisijās un organizācijās.

Tomēr pāri visam tam viņš bija un palika priesteris. Uzticīgs saviem priesteru pienākumiem viņš palika līdz pēdējam dzīves brīžam. Skaistu liecību par šo pašizliedzīgo uzupurēšanos dvēseļu labā dod viņa dzīves pēdējie brīži. Apkalpodams vairākas savas draudzes skolas, viņš saaukstējis un saslimst. Slims būdams tomēr sevi nesaudzē — kad viņu aicina pie slimnieka ar pēdējiem Sv. Sakramentiem, viņš aizmirst savu slimību un brauc pie tā visbargākā ziemas laikā, stādīdams priesteru pienākumu un kādas dvēseles pestīšanu augstāk par visu. Bet atgriezies par jaunu stipri saslimst un 3. februārī slēdz acis uz mūžu...

Nekad nerimstošais un nekad nenogurstošais, sirsnīgais priesteris tagad atdusas mūžīgā mierā...

Viņa miesa vēsās zemes klēpī gaida augšamcelšanās dienu, bet viņa dvēselei

lai atspīd mūžīgā gaisma!